

ПЕРЕДМОВА ДО ДРУГОГО ВИДАННЯ

Цифри, наведені у цій передмові, описують Товариство, яким воно було у 1955 році.

З того часу, як у 1939 р. була написана перша Передмова до цієї книжки, сталося велетенське диво. Наше перше видання висловило надію «що кожний алкоголік, який мандрує, знайде Товариство Анонімних Алкоголіків за місцем призначення». Далі у цьому тексті продовжується: «Вже двоє, троє і п'ятеро з нас з'явилися в інших громадах».

Шістнадцять років минуло між першим і другим виданням цієї книжки у 1955 р. За цей короткий час товариство «Анонімні Алкоголіки» розрослося майже до 6 000 груп, котрі складаються з понад 150 000 алкоголіків, які одужали. Групи можна знайти в усіх штатах США і в усіх провінціях Канади. АА має успішні громади на Британських островах, у скандинавських країнах, Південній Африці, Південній Америці, Мексиці, Алясці, Австралії і на Гаваях. Взагалі, обнадійливі починання були зроблені десь в 50 зарубіжних країнах та територіях США, які не входять до штатів. Декілька груп зараз починають формуватися в Азії. Багато наших друзів заохочують нас, кажучи, що це лише початок, який провіщає велике майбутнє.

Искра, яка спалахнула в першій групі АА, була запалена в Акроні, Огайо, в червні 1935 р. під час розмови біржового брокера з Нью-Йорку і лікаря з Акрону. Шістьма місяцями раніше цей брокер звільнився від алкогольної одержимості через раптове духовне переживання після зустрічі з приятелем-алкоголіком, який контактував з тодішніми Оксфордськими Групами. Йому також дуже допоміг покійний доктор Вільям Д. Сілкворт, Нью-Йоркський спеціаліст з алкоголізму, якого члени АА зараз вважають не менш, ніж святим медиком, і чия розповідь про ранні дні нашого Товариства викладена на наступних сторінках. Від цього лікаря брокер дізнався про загрозливу суть алкоголізму. Хоча він не зміг прийняти всіх принципів Оксфордських

Груп, він був переконаний у необхідності проведення моральної інвентаризації, визнання особистих вад, відшкодування тим, кому була заподіяна кривда, допомоги іншим та нагальній потребі вірити в Бога і залежати від нього.

Перед поїздкою до Акрону брокер самовіддано працював з багатьма алкоголіками на основі теорії, що лише алкоголік може допомогти алкоголікові, але залишитися тверезим вдалося тільки йому. Брокер поїхав до Акрону по бізнесовій справі, яка зірвалася, і його огорнув великий страх, що він може знову почати пиячити. Він раптом усвідомив, що для того щоб врятувати себе він мусить донести вістку про себе іншому алкоголіку. Тим алкоголіком виявився цей лікар з Акрону.

Цей лікар раз за разом намагався вирішити свою алкогольну дилему духовними засобами, однак це йому не вдалося. Але, коли брокер роз'яснив йому опис алкоголізму доктора Сілкворта і безнадійність цієї хвороби, лікар почав слідувати за цим духовним рецептом для його хвороби з таким бажанням, якого він раніше ніколи не мав. Він став тверезим і більше не пив до самої смерті у 1950 р. Здавалося, це довело, що один алкоголік міг вплинути на іншого в такій мірі, як не міг жодний неалкоголік. Це також означало, що напружена робота одного алкоголіка з іншим була необхідною для довічного одужання.

Отже обидва чоловіки майже несамовито взялися до роботи з алкоголіками, які потрапляли у відділення міської лікарні Акрону. Їх найперший підопічний, цілком безнадійний, швидко одужав і став третім в АА. Він ніколи більше не пив. Ця робота в Акроні тривала впродовж літа 1935 р. Було багато невдач, але іноді траплялися й обнадійливі успіхи. Коли брокер повернувся до Нью-Йорку восени 1935 р., перша група АА фактично була вже сформована, хоча на той час ніхто не усвідомлював цього.

Друга маленька група швидко сформувалася у Нью-Йорку, а після неї утворилася третя в 1937 р. у Клівленді. Крім них, були поодинокі алкоголіки, які одержали основні ідеї в Акроні або Нью-Йорку, і намагалися створити групи в інших містах. Наприкінці 1937 р. число членів із значним терміном тверезості було достатнім, щоб переконати учасників у тому, що нове світло проникло в темний світ алкоголіка.

На думку груп, які долали перешкоди, настав час показати світові їх послання та унікальний досвід. Це рішення принесло плоди навесні 1939 р. — була видана ця книжка. Число членів на той час становило близько 100 чоловіків і жінок. Новостворене товариство, раніше безіменне, тепер почало називатися «Анонімні Алкоголіки», за назвою своєї власної книжки. Етап сліпого польоту закінчився, і АА вступило в нову фазу свого початкового періоду.

З появою нової книжки почало відбуватися багато всього. Доктор Гаррі Емерсон Фоздик, відомий священнослужитель, написав доброзичливий відгук. Восени 1939 р. Фултон Аурслер, тодішній редактор «Ліберті», надрукував у своєму журналі статтю під заголовком «Алкоголіки і Бог». Це викликало потік шалених звернень (близько 800) до маленького Нью-Йоркського офісу, який на той час вже був створений. На кожне звернення було дано ретельну відповідь; надсилалися брошури і книги. Членів діючих груп, які подорожували у своїх бізнесових справах, посилали до перспективних новачків. Виникали нові групи, і виявилось, на загальне здивування, що послання АА можна передати так само поштою, як і усно. Наприкінці 1939 р. приблизно 800 алкоголіків були на шляху до одужання.

Навесні 1940 р. Джон Д. Рокфеллер молодший дав обід для багатьох своїх друзів, на який запросив членів АА, щоб вони розповіли свої історії. Преса рознесла звістку про це по всьому світу, звернення посипалися знову, і багато людей пішли до книгарень купувати книжку «Анонімні Алкоголіки». У березні 1941 р. кількість членів досягла 2 000. Тоді Джек Александер написав статтю в «Сатердей Івнінг Пост» і зобразив перед громадськістю таку привабливу картину АА, що алкоголіки, які потребували допомоги, масово звернулися до нас. Наприкінці 1941 р. АА налічувало вже 8 000 членів. Процес розростання пішов повним ходом. АА стало національною організацією.

Тоді наше Товариство вступило у хвилюючий і захоплюючий підлітковий період. Перед ним постало таке випробовування: чи може така велика кількість раніше безладних алкоголіків успішно зустрічатися і працювати разом? Чи будуть сварки через членство, лідерство і гроші? Чи буде прагнення до влади

і престижу? Чи будуть розколи, які розділятимуть АА? Незабаром ці проблеми оточили АА з усіх сторін і в кожній групі. Але з цієї лякаючої і на перший погляд нестабільної ситуації виросло переконання, що члени АА мусять або триматися один одного, або загинути поодинці. Ми мусили об'єднати своє Товариство або зникнути зі сцени.

Так само, як ми відкрили принципи, за якими може жити окремих алкоголік, ми мусили розробити принципи, за якими групи АА чи саме Товариство в цілому, могли б вижити і функціонувати ефективно. Була думка, що жоден алкоголік, будь то чоловік чи жінка, не може бути виключений з нашого Товариства; що наші лідери можуть служити, але ніколи не правити; що кожній групі належить бути автономною, і не повинно бути професійного курсу лікування. Не повинно бути жодних вступних або обов'язкових внесків; наші витрати слід покривати через наші власні пожертвування. Повинна бути найменш можлива організація, навіть у наших центрах обслуговування. Нашу політику зв'язків з громадськістю слід ґрунтувати на привабливості, а не на рекламі. Було вирішено, що всім членам слід зберігати анонімність на рівні преси, радіо, телебачення і кіно. І за жодних обставин нам не слід підтримувати, вступати в спілки чи громадські суперечки.

В цьому полягала суть Дванадцяти Традицій АА, які повністю викладені на ст. 139 цієї книжки. Хоча жоден з цих принципів не мав сили правил чи законів, до 1950 р. вони стали такими загальноновизнаними, що їх затвердили на нашій першій Міжнародній конференції у Клівленді. Сьогодні дивовижна єдність АА є одним з найбільших набутків нашого Товариства.

У той час, поки згладжувались внутрішні труднощі нашого підліткового періоду, громадське прийняття АА дуже швидко зростало. Для цього були дві головні причини: велика кількість одужань і возз'єднані родини. Це справляло враження всюди. Серед алкоголіків, котрі прийшли до АА і дійсно старалися, 50% відразу стали тверезими і такими залишалися; 25% перестали пити після кількох рецидивів, а решта цих людей, що залишилися в АА, показали покращення. Ще тисячі людей відідали кілька зборів АА і спочатку вирішили, що вони не хоті-

ли цієї програми. Але велика кількість з них — приблизно дві третини — з часом почали повертатися.

Ще однією причиною широкого визнання АА була допомога друзів — друзів від медицини, релігії та преси, разом з незчисленними іншими, що стали нашими вмілими і наполегливими адвокатами. Без такої підтримки АА могло б мати тільки повільний прогрес. Деякі рекомендації ранніх медичних та релігійних друзів АА можна знайти далі в цій книжці.

«Анонімні Алкоголіки» не є релігійною організацією. АА також не має ніякої особливої медичної точки зору, хоча ми широко співпрацюємо з медиками, а також із священнослужителями.

Оскільки алкоголь не робить різниці між людьми, то ми являємо точний зріз Америки, і в далеких країнах відбувається такий самий демократичний процес зрівнювання. За своїми особистими релігійними приналежностями, між нами є католики, протестанти, іудеї, індуси, незначна кількість мусульман і буддистів. Понад 15% з нас - це жінки.

В даний час число членів нашого товариства щорічно зростає на 20%. До цих пір ми тільки торкнулися загальної проблеми кількох мільйонів дійсних і потенційних алкоголіків у світі. Цілком можливо, що ми ніколи не зможемо торкнутися більше, ніж деякої частини алкогольної проблеми з усіма її наслідками. Напевно, у нас немає монополії на лікування самого алкоголіка. Однак у нас є велика надія, що всі ті, хто до цих пір не знайшли ніякої відповіді, можуть почати знаходити її на сторінках цієї книжки і незабаром приєднатися до нас на великому шляху до нової свободи.